

Pavel apoštol (a hellenizace křesťanství)

Druhé místo, které Dan nemohl najít, je z Pavlova druhého listu Korintťanům 5, 7. To je i zde dobré, když si to člověk musí znovu přečíst (s vědomím, že to bude zkoumat někdo druhý, který to sice asi už znal, ale jen letmo a aniž by v tom něco významnějšího hledal). Zvláštní je už ten divný Pavlův důraz na oblečení (který se najde i na řadě dalších míst). Z kontextu (především z verše 1) je zřejmé, že jde Pavlovi o oblečení do „příbytku“ (2), „stánku“ (doplnili ovšem Kraličtí, ale je to i ve v. 1), do „tohoto našeho zemského přebývání“ (1), přičemž vzdycháme po příbytku, „kterýž jest s nebe“, do kterého si žádáme „býti oblečení“ (2), neboť jde o to, abychom (až zemřeme) nezůstali svlečení, ale abychom byli „přiodíni“. V dosavadním (pozemském) příbytku (tj. v těle) jsme jen „pohostinu“ (6), takže „vzdálení jsme ode Pána“ (6). „Doufánlivěť pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjít z těla a přijít ku Pánu.“ (8). To je zjevně Platón, i když „zlidovělý“ (Pavel o Platónovi asi nic nevěděl; rozhodně jej nikde nezmiňuje). A do tohoto kontextu je zasazena poznámka v závorkách: „Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění *tváři Páně*“ (7). Jak kontext, tak tato myšlenka samostatně svědčí o řeckém způsobu myšlení: vidění je víc než víra. Víra je cosi provizorního, docela stejně jako je provizorní náš příbytek v těle, ve stánku „našeho pozemského přebývání“. I když zůstává nevyjasněno, co je člověk, který byl (smrtí) vyslečen ze svého pozemského těla a ještě nebyl oblečen do příbytku, „kterýž jest s nebe“, tedy čím nebo kým je onen „nahý“ (3) člověk, je zjevné, že tady se skrývá cosi jako cizí těleso, corpus alienum. Ale to, že se to tak vžilo a stalo takřka samozřejmostí, nemluví pro platnost takových představ, ale spíše pro poplatnost řeckému myšlení, která přetrvává až do dneška.

(Písek, 000306-3.)